

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
21 У 9966/16
Дана 27.09.2018. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Павела Јонаша и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судским саветником Мирелом Костадиновић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ...бр. ..., чији је пуномоћник Драган Згређа, адвокат из Панчева, Генерала Петра Арачића бр. 4, поднетој против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за пореско правне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак, Београд, чије је предмете преузело Министарство финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак, ради поништаја решења број 300-436-03-00119/2016-И1000 од 13.06.2016. године, у предмету пореза, у нејавној седници већа одржаној дана 27.09.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за наканду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Палилула, број 436-03/2403/2015 од 11.12.2015. године, којим је тужиоцу утврђен порез на пренос апсолутних права у износу од 270.441,47 динара, и то за пренос права коришћења на грађевинском земљишту КО ..., на основу тржишне вредности од 5.408.829,39 динара.

У тужби поднетој Управном суду преко пуномоћника дана 07.07.2016.

годне, коју је уредио поднеском од 26.07.2016. године, тужилац оспорава закнотост решења туженог наводећи да је дана 21.06.2004. године као купац закључио Уговор о продаји права коришћења са Б.Б. као продавцем, који је оверен пред Првим општинским судом у Београду дана 25.06.2004. године, под Ов ..., а дана 21.07.2004. Године и Анекс наведеног уговора који је истог дана оверен пред Првим општинским судом у Београду под Ов Надаље наводи да је решењем Другог општинског суда у Београду ДН .../2004 од 23.07.2004. године дозвољена је укњижба права коришћења на купца из наведеног Уговора и анекса Уговора, које је, у складу са Законом о земљишним књигама, морало, између осталог, бити достављено и Пореској управи – Филијала Палилула, када је и настала пореска обавеза тужиоца. С тога сматра да је у конкретном случају наступила застарелост како утврђивања тако и наплате предметног пореза према тужиоцу. Са наведених и других у тужби изнетих разлога предлаже да суд донесе одлуку у спору пуне јурисдикције и пресудом реши утравну ствар, тако што ће тужбу уважити, поништити оспорено решење и утврдити застарелост права туженог на утврђивање предметне пореске обавезе. Трошкове је тражио и то: на име састава тужбе у износу од 16.500,00 динара, као и на име таксе на тужбу и пресуду по ТТ

У одговору на тужбу тужени орган је остао у свему при наводима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд одбије тужбу као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, те испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. наведеног закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произилази да је тужилац дана 09.12.2015. године првостепеном органу поднео неблагоприятну пореску пријаву о извршеном промету - преносу права коришћења грађевинског земљишта по Уговору закљученим између тужиоца, као купца, и Б.Б. , као продавца, који је оверен дана 25.06.2004. године оверен пред Првим општинским судом у Београду под Ов ... и Анексу тог Уговора који је дана 21.07.2004. године оверен пред Првим општинским судом у Београду под Ов Надаље, у поступку утврђивања пореске основице првостепени орган је оценио да је уговорена цена нижа од тржишне па је основица утврђена у износу тржишне вредности од 3.447,31 динар/м², односно укупно 5.408.829,39 динара, на коју основицу је применом пореске стопе од 5% утврдио порез на пренос апсолутних права у износу од 270.441,47 динара. Такође, тужиоцу је омогућено учешће у поступку утврђивања права и исти је упознат са свим релевантним чињеницама које су од утицаја на доношење решења, о чему је сачињен записник о процени тржишне вредности у који су унете примедбе тужиоца које се тичу извршене процене. Тужени орган је, налазећи да је првостепени орган правилно утврдио пореску обавезу тужиоца те да

није повредио одредбе о застарелости права на утврђивање пореза, жалбу тужиоца одбио као неосновану. При томе, тужени орган је оцењујући наводе жалбе којима се указује да је првостепени орган за извршени промет сазнао из решења Другог општинског суда у Београду ДН .../2004 од 23.07.2004. године, нашао да се исти не могу прихватити, правилно налазећи да налог суда да се решење достави првостепеном органу не представља доказ да је то и учињено, нити тужилац доставља релевантне доказе на ту околност, односно да је првостепени орган за извршени пренос сазнао 2004. године, те да је ожалбено решење донето по протеку рока застарелости.

Наиме, одредбом чл. 25. ст. 2. Закона о порезима на имовину („Службени гласник РС“, бр. 26/01...47/13) прописано је да је обвезник пореза на пренос апсолутних права у случају из члана 23. став 1. тачка 5) и став 2. овог закона, обвезник пореза на пренос апсолутних права је лице коме се даје на коришћење, односно у закуп грађевинско земљиште, док према одредби члана 27. став 4. истог закона у случају из члана 23. став 1. тач. 4) и 5) и став 2. овог закона, пореску основицу чини тржишна вредност права која се преносе, односно дају у закуп, на дан настанка пореске обавезе, коју утврђује надлежни порески орган. Према одредби члана 29. став 7. наведеног закона, ако уговор о преносу апсолутног права уговор о закупу, одлука суда, односно решење надлежног управног органа или други правни основ преноса права из чл. 23. и 24. овог закона, нису пријављени или су пријављени неблаговремено, сматраће се да је пореска обавеза настала даном сазнања надлежног пореског органа за пренос.

Одредбом члана 114 став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији („Службени гласник РС“, бр. 80/02...53/10), прописано је да право Пореске управе на утврђивање и наплату пореза и споредних пореских давања застарева за пет година од дана када је застарелост почела да тече, а према одредби члана 114ж став 1. истог закона, право на утврђивање, наплату, повраћај, порески кредит, рефакцију, рефундацију, као и намирење доспелих обавеза путем прекњижавања пореза, увек застарева у року од десет година од истека године у којој је порез требало утврдити или наплатити, односно у којој је извршена преплата, осим ако овим законом није друкчије прописано.

Имајући у виду утврђено чињенично стање и цитиране одредбе закона, правилно је по оцени Управног суда, туженио орган оспореним решењем, без повреде правила поступка од утицаја на решење ове управне ствари, одбио жалбу тужиоца, као неосновану, правилно налазећи да је првостепени орган, након правилно проведеног поступка, чињенично стање правилно утврдио и на исто правилно применио одредбе материјално правних прописа на које се позвао. За своју одлуку тужени орган је дао довољне и на закону засноване разлоге, које у свему прихвата овај суд.

Ово са разлога што је у току поступка правилно утврђено да је тужилац пореску пријаву за утврђивање пореза на пренос апсолутних права по наведеном

Уговору и анексу Уговора поднео првостепеном органу дана 09.12.2015. године, тако да у моменту доношења ожалбеног решења од 11.12.2015. године није истекао рок застарелости из одредбе члана 114. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, односно није наступила застарелост права првостепеног органа на утврђивање пореске обавезе. Наиме, у конкретном случају пореска обавеза је, сагласно одредби члана 29. став 7. Закона о порезима на имовину, настала даном сазнања првостепеног органа за извршени промет непокретности из пореске пријаве примљене дана 09.12.2015. године, а која пријава није поднета благовремено у складу са одредбом члана 36. став 1. Закона о порезима на имовину, због чега је, и по оцени овог суда, тужиоцу правилно утврђена предметна пореска обавеза.

Оцењујући наводе тужбе који се тучу застарелости утврђивања пореске обавезе, које је тужилац истицао и жалби и који су оцењени од стране туженог органа, Управни суд је нашао да исти код напред утврђеног чињеничног стања без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, применом одредбе чл. 40. ст. 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу 1. диспозитива пресуде.

Суд је имајући у виду успех тужиоца у овом управном спору одбио као неоснован његов захтев за накнаду трошкова управног спора, те је применом одредбе члана 150. и 153. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11), који се примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу 2. диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 27.09.2018. године, 21 У 9966/16

Записничар
Мирела Костадиновић, с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СС